

meeuw trok zich aanstonds terug en kromp half op haar zwemvliezen, klaar om op te stijgen. Zo doen alle vogels als de mens plots te dichtbij verschijnt. Niet meer dan één seconde doorboorde haar krachtige blik het glas, drong verder diep in de kamer, paraat om elke beweging voor te zijn. Maar toch ontspanden de spieren van haar poten en van haar vleugels, want de schaduw bewoog niet, of amper. De vogel kon enkel een gezicht schuin ontwaren en werd gerustgesteld door de roerloosheid van die lange, naar voren gebogen silhouet. Bovendien kon de man haar niet zien, kon hij zelfs haar aanwezigheid niet vermoeden. Hij zat immers een langwerpige stof te bekijken en draaide die voortdurend om. Slechts de bewegingen van zijn hand onderscheidden hem van een standbeeld of van een pinakel, geliefde plekken waar de meeuwen soms zich graag op neerlaten voor een korte rustpauze.

— Als hij ze moest geloven, zou een oudere ambachtsman de stola gevonden hebben tussen een partij oude Venetiaanse stoffen. Het eerder zeldzame oosterse patroon en de verwelkte turquoise kleur had de man bijzonder mooi gevonden. Hij had meteen het bevel gegeven om er kopieën van te vervaardigen. Volgens hem zou het niet lang duren vooral eer men er bestellingen voor zou ontvangen, want oosters brokaat was in die tijd hooggeprezen. Het volstond om de uiterst verfijnde afwerking van het gouden draadwerk te bekijken, om te begrijpen dat zulke broderie ongetwijfeld in trek zou komen bij de clientèle. “Een buitenkansje, Meester, een uniek stuk”, hadden de leerjongens gezegd om het pleit te beslechten, precies alsof zij plots bezorgd waren geworden dat hun baas hen een goedkeuring zou geven waaraan ze niet gedacht hadden die hem te vragen.

Nu, het was zeker niet Sébastien d’Hurrewael die hen ging tegenspreken. Uniek, inderdaad, die stola was zó uniek dat hij stante pede de productie ervan deed stoppen.

Zijn hand bleef het donkerblauwe, zachte oppervlak heen en weer strelen, volgde de textuur ervan, waarop vier grote, in goud geborduurde tekens pronkten. Een spel van vier gracieuze lijnen die, in plaats

van door de armen van het weefgetouw gebonden te zijn, uit het delicate penseel van een kunstenaar gevloeid leken te zijn. Hij herinnerde zich hoe, lang geleden, iemand ginder ze voor hem luidop had gelezen: “*Sjów pí nann sjaènn*”, en met welke verbetenheid hij getracht had er de betekenis van te ontdekken. Verbouwereerd had hij zich toen afgevraagd waarom er sprake was van een wens naar lang leven “even tijdloos als de ouderdom der bergen in het zuiden”. Een vreemde heilwens naar eeuwigheid, maar bedoeld voor het hiernúmaals, nog lang voor het andere. De belofte van een myriade jaren. Wel, slechts een dertigtal waren verstreken...

Hij nam het de indiscreet niet meer kwalijk de geheimhouding van de zolder geschonden te hebben, om er in de koffers van zwart palissander te snuffelen. De stola was doordrenkt van de geur van het hout, een mengeling van zachte welriekendheid en plantaardige aroma's. Maar er was meer. In de plooien van de zijde, in de draden van het brokaat had zich een parfum opgevouwen, net als een sinds lang ingeslapen ringslang. Een soort stoffige wasem, een bundel van oude uitdampingen, maar nog steeds herkenbaar. Een vleugje lauwe en minnelijke reuk. Bij het strelen van de goudkleurige tekens herinnerden de vingers zich lang vervlogen liefkozingen en vonden hun behagen om ze te herhalen, alsof het ging over de zijdeachtige en compacte gevlochten textuur van een haardos.

— Toch intrigerend, dat gedrag! De meeuw voelde zich nu gedwongen tot een totale onbeweeglijkheid en haar ronde ogen vulden zich met ongekende indrukken. Want, toegegeven, het gebeurde toch niet alle dagen dat de gevreesde heren van de benedenwereld erin slaagden de aandacht van zeevogels te trekken, laat staan hun nieuwsgierigheid te prikkelen.

Wel was er iets achter het dikke vensterglas dat haar bleef fascineren: het zachte licht van de kandelaars dat leven schonk aan de lederwanden en aan de glanzende meubels, het goud van de geborduurde tekens die de hand onvermoeibaar bleef strelen. En vooral, nu de vreemde gestalte

zich een beetje naar het venster had omgedraaid, een verbazend mensengezicht, duidelijk getekend door emoties die het gevleugelde volk nooit had kunnen begrijpen.

Want, zonder de grote vogel te kunnen zien, die trouwens niet eens ervan schrok, leek plots de blik van de man op de meeuw te blijven staan. Was het nu niet zo, dat men haar aanwezigheid aan de buitenkant van de ruit had bemerkt? Was men zelfs haar uitvoerig niet aan 't bekijken? Welnu, gewoonlijk had de mens geen moeite om een zeevogel te herkennen, laat staan een simpele meeuw. En dat wist de vogel maar al te goed, maar geen spier, geen pees wilde zich spannen, noch zich aan een plotse vlucht voorbereiden. Misschien omdat de blik van de man, steeds naar haar gericht, nu verder leek te reiken, verder dan de vensterbank, veel verder zelfs dan de gevels in rode bakstenen van de huizen aan de andere kant van de straat.

Vreemd, toch! Ver, veel verder, waren die ogen precies nu een andere vogel aan 't contempleren. Ook groot, maar somber, met een bek waarvan het einde opvallend krom was. Een opvallende houding, stijf rustend op brede zwemvliezen, onbeweeglijk op de boord van een zeer platte vissersboot.

Stomverbaasd spitste de meeuw haar blik in de richting van die vreemde ogen, willend beter te begrijpen wat ze zagen, maar dit doende verslapte haar paraatheid en haar bek sloeg tegen het glas. De man schrok even en kwam onmiddellijk terug van de verre horizon waar de aalscholvers meester waren. Pas op dat moment beseftte hij dat buiten op de vensterrand een getuige hem bespied had. De meeuw kromp opnieuw ineen, herkende de gevreesde nabijheid van het gevaar, maakte zich kleiner, helemaal op de hoek van de stenen balk, klaar om weg te vluchten.

Achteraan in de kamer werd een deur geopend. Dit volstond om de vogel zich in een vleugelslag naar beneden te laten storten. Maar schuin wendend, net voordat ze op de zeeruimte afstevende, keek de meeuw nog vlug naar de nu in vol licht badende kamer. Ze kon er nog de warme stilte van opvangen, maar had juist de tijd gehad om te zien dat de man, bij het onverwachte opengaan van de deur, het mooie blauwe doek haastig onder de tafel had weggeschoven.